

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.Heraldmag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtjev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evangeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet.1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Isus nije puno mario za obrede. Od svojih je sljedbenika tražio da drže samo dva obreda. Jedan je bilo krštenje a drugi obilježavanje njegove smrti. Dok je krštenje jedan događaj koji može doći u bilo koje vrijeme, Spomen svečanost se podudara sa Židovskom Pashom jer je to bilo doba godine kad je Isus umro na križu. Kada je prosljedio kruh i trsov rod svojim učenicima večer prije svoje smrti, Isus je rekao, „Činite ovo meni na spomen.“ U ovom ćemo se broju prisjetiti smrti našeg Spasitelja u nekoliko aspekata.

„Isus je plakao“ je pregled različitih načina na koje je Isus pokazao svoja svojstva prvosvećenika u samilosti kako za svoje sljedbenike tako i za one iz nacija s kojima je došao u kontakt. U slučaju Lazareve smrti, Isusova ljubav prema toj obitelji dovela ga je do suza u suosjećanju s njima premda je znao da će podignuti Lazara iz mrtvih.

„Putovanje u Jeruzalem“ ističe Isusovo konačno putovanje iz Galileje u Jeruzalem. Tijekom tog završnog tjedna Isus je pripremao svoje učenike za njegov odlazak. Tijekom tog tjedna on je također napravio svoja konačna čuda i posebno naglasio svojim učenicima važnost molitve.

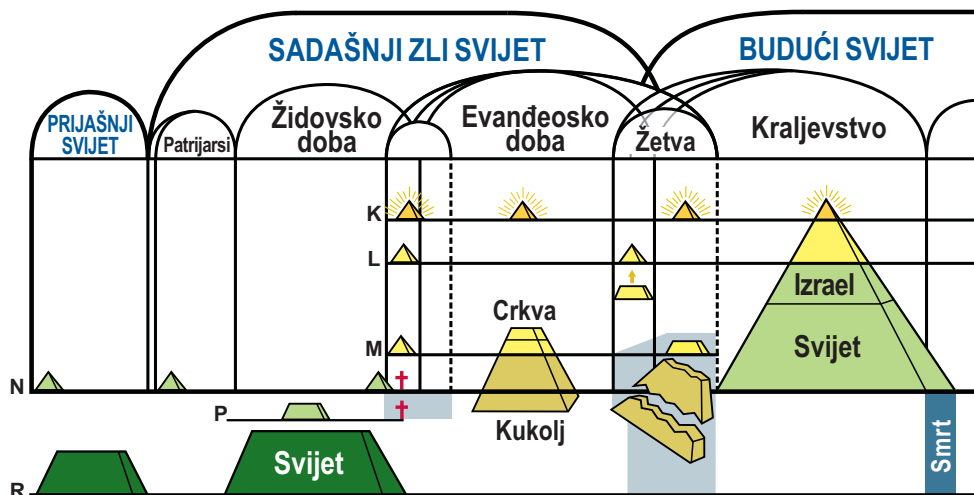
„Isusovih zadnjih 21 sat“ razmatra intenzitet posljednjeg dana njegovog života. Od radosti djeljenja zadnje večere sa svojim učenicima pa do usamljenosti šest sati na križu, Isus je zadržao svoj fokus na njegov konačni zadatak – omogućiti otkupnu cijenu za čovječanstvo – vrhunac tri i pol godine njegove službe.

Neka bi ovaj broj pomogao našim čitateljima da se pripreme za ovaj najvažniji obred, Gospodinovu večeru, „u spomen“ na našeg dragog Gospodina i Spasitelja Isusa.

Glasnik Kristovog Kraljevstva Ožujak / Travanj 2015 Svezak 1, Broj 1

- 4 Isus je zaplakao
- 8 Putovanje u Jeruzalem
- 13 Isusovih posljednjih 21 sat

SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Isus je zaplakao

„Jer naš veliki svećenik nije netko tko ne može suosjećati s nama u našim slabostima, nego netko tko je poput nas iskušan u svemu, ali nije zgriješio“ (Hebr. 4:15).

Postoje dva slučaja u kojima je Isus plakao. On je plakao nad gradom Jeruzalemom (Luka 19:41) i plakao je kod groba svog prijatelja Lazara (Ivan 11:34,35). Oba su se slučaja desila prema kraju njegove službe. Ova će se diskusija usredotočiti na Isusovu tugu zbog Lazarove smrti jer nam to daje poseban uvid u Isusovu sposobnost da se poistovjeti sa uzdišućim stvorenjem.

Isusova Služba

Od svog krštenja na Jordanu, Isus je proveo tri i pol godine izvršavajući volju svog Nebeskog Oca, propovijedajući Kraljevstvo Božje i pokazujući znakove i čuda koji su trebali pokazati Židovima da je on bio sin Božji, obećani Mesija. Tokom vremena kad je služio izgubljenim ovcama Izraelovim, on im je rekao, „Lisice imaju jazbine i ptice nabeske imaju počivališta, a Sin čovječji nema gdje nasloniti glavu“ (Luka 9:58). Čak ni kad se rodio nije bilo mjesta za njega. Njegova majka Marija, „povila ga je i položila u jaslje, jer u prenoćištima nije bilo mjesta za njih“ (Luka 2:7).

Tijekom svoje službe Isus je proveo većinu svog vremena običnim narodom u Izraelu. To je bilo zapaženo od vjerskih vođa koji su sebe smatrali svetima međutim ostale ljude grešnicima, od kojih neki ne mogu biti spašeni. „Tada su farizeji i njihovi pismoznanci počeli prigovarati učenicima njegovim: Zašto jedete i pijete s poreznicima i grešnicima? Isus im je odgovorio: Zdravi ne trebaju liječnika, nego bolesni. Nisam došao pozvati pravednike, nego grešnike na pokajanje“ (Luka 5:30-32). Međutim, bilo je nekih farizeja koji su prepoznali Isusa. „Ipak, i mnogi od poglavara poverovali su u njega, ali zbog farizeja to nisu priznavali, da ne bi bili izopćeni iz sinagoge, jer su više voljeli slavu koja dolazi od ljudi nego slavu koju daje Bog“ (Ivan 12:42,43).

Očekivanja Vjerskih Vođa

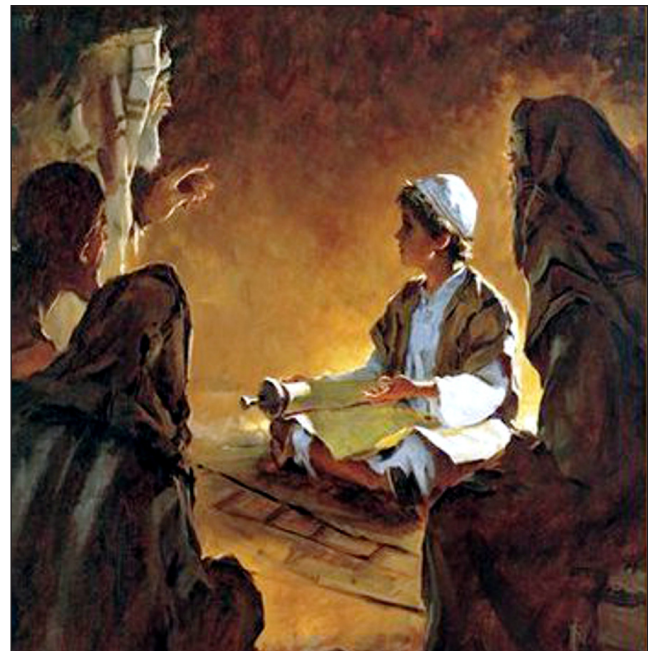
Farizeji su očekivali osobu s kraljevskim dostojanstvom, nekoga tko će ih spasiti od Rimskog jarma, kao što je obećao Izaija: „Jer rodilo nam se dijete, sina smo dobili, kojem će vlast kneževska biti na ramenu. Ime će mu biti Savjetnik Divni, Bog Moćni, Otac Vječni, Knez MIRA. Nadaleko će se prostirati kneževska vlast njegova i miru neće biti kraja na prijestolju Davidovu i u kraljevstvu

njegovu da se utvrdi i utemelji na pravdi i pravednosti, odsada pa do vijeka. To će učiniti revnost Jehove nad vojskama“ (Iza. 9:6,7). Umjesto toga oni su vidjeli tesarevog sina iz beznačajnog Nazareta koji propovijeda poruku grešnicima.

To je u stvari bilo ono što je Izaija pretekao: „Prezren je bio i izbjegavan od ljudi, čovjek koji je bol i bolest upoznao. Okretali smo glavu da ne gledamo lice njegovo. Prezren je bio i bezvrijedan za nas. Doista, on je bolesti naše ponio, boli naše na sebe je uzeo. A mi smo mislili da mu Bog nevolju stvara, da ga on udara i bol mu nanosi“ (Iza. 53:3,4). Kako je to drugačije od riječi upućenih njegovoj majci Mariji, „Evo, zatrudnjet ćeš i rodit ćeš sina. Daj mu ime Isus! On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Jehova Bog dat će mu prijestolje Davida, oca njegova“ (Luka 1:31,32)!

Put Prema Jordanu

Isus je još u mladosti shvatio svrhu svog života na zemlji, života „janjeta zaklanog još prije postanka svijeta“ (Otkr. 13:8). Luka nam daje uvid u Isusovo djetinjstvo i bilježi jedan događaj kada su ga u starosti od dvanaest godina roditelji odveli u Jeruzalem na blagdan Pashe samo da bi kasnije otkrili da nije u grupi kada su se vraćali.

Isus u hramu

Rijeka Jordan

„A dijete je raslo i jačalo, napredovalo u mudrosti i uživalo Božju naklonost ... Kako ga nisu našli, vratili su se u Jeruzalem tražeći ga. Nakon tri dana našli su ga u hramu kako sjedi među učiteljima, slušajući ih i postavljajući im pitanja. Svi koji su ga slušali divili su se njegovoj oštroumnosti i njegovim odgovorima“ (Luka 2:45-47).

Malo je zabilježeno u vezi Isusovog života od te 12 godine pa sve dok nije došao k Ivanu Krstitelju. Međutim, optužba od farizeja, „Nije li ovo tesar“ (Marko 6:3), ukazuje da je Isus proveo svoje rane godine učeći tesarski zanat od svog poočima Josipa. U dobi od 30, Isus je došao k Ivanu na Jordan da se krsti. Židovi su bili krštavani za oprostjenje grijeha da bi se vratili natrag u sklad s Bogom.

Isusovo krštenje nije bilo zbog grijeha, jer on je bio bezgrešan. Njegovo je krštenje simboliziralo njegovu spremnost da vrši volju svog Nebeskog Oca a ne svoju vlastitu, odustajući od svog zemaljskog života kako bi zauzeo Adamovo mjesto pod smrtnom kaznom.

Duh ga je zatim odveo u pustinju da proučava Biblijski izvještaj što se tiče njegove službe i gdje ga je Sotona iskušao da koristi svoje duhovne moći za zemaljski dobitak. Brat Russell piše, „U pustinju — za proučavanje i razmišljanje u odnosu na veliko djelo kojem se upravo posvetio, predstavljeno njegovim krštenjem“ (R680).

Isusova Iskustva

Razmišljajući o iskušenjima koja su zadesila Isusa, odmah nam padaju na um tri kušnje inicirane od Sotone u pustinji, međutim bilo je i drugih koje nisu toliko očite. Isus mora da je bio duboko povrijeđen vidjevši hram, dom svog Oca, korišten kao tržnica uz suglasnost vjerskih vođa, koji su teretili ljude da potvrde životinjske žrtve da su bez mane.

Zabilježeno je da je on izgleda u dva navrata očistio hram, jednom na početku svoje službe (Ivan 2:13-16) i drugi puta na kraju (Luka 19:45,46). Isus mora da je bio iskušán da totalno očisti hram, ne samo od trgovaca

nego i od onih koji su predstavljali Jehovu Boga ali nisu naučavali riječi njegovog oca.

Ti su vjerski vođe opterećivali ljude umjesto da su se brinuli za njih. Isus ih je optužio, „Vežu teške terete i stavljaju ih ljudima na pleća, a sami nisu spremni pomaknuti ih prstom svojim. Sva djela svoja čine zato da ih vide ljudi. Povećavaju filakterije svoje i produljuju rese na haljinama svojim. Vole najbolje mjesto na večerama i prednja sjedala u sinagogama te da ih se pozdravlja na trgovima i da ih ljudi zovu učiteljima“ (Mat. 23:4-7).

Isus mora da je čeznuo za time da ukloni taj teret sa ljudi. Ipak on je znao da još nije bilo vrijeme. Jedino su oni koji su ga slijedili primili jamstvo „Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti! Uzmite jaram moj na sebe i učite od mene jer ja sam blag i ponizna srca, i naći ćete okrepu za duše svoje! Jer jaram je moj ugodan i teret je moj lak“ (Mat. 11:28-30).

Suosjećanje S Našim Slabostima

„A kad je pala večer, ljudi su mu doveli mnoge opsjednute. I istjerao je duhove riječju svojom i izliječio sve bolesne, da bi se ispunilo ono što je rečeno preko proroka Izaije: On je uzeo nemoći naše i ponio bolesti naše“ (Mat. 8:16,17).

Liječenje koje je Isus radio nije bilo bez napora s njegove strane. Luka bilježi „silno mnoštvo ljudi iz cijele Judeje i Jeruzalema te iz tirkog i sidonskog primorja, koji su došli da ga čuju i da budu izliječeni od svojih bolesti. Čak su i oni koje su mučili nečisti duhovi bili izliječeni. I svi iz mnoštva nastojali su ga dotaknuti, jer je iz njega izlazila sila i sve ih je liječila“ (Luka 6:17-19).

Brat Russell daje uvid u Isusovu iscjeljujuću moć: „Veza između liječenja bolesti, sa strane našeg Gospodina, i njegovo uzimanje nemoći na sebe, nije baš puno očita većini onih koji čitaju izvještaj. Općenito se pretpostavlja da je naš Gospodin jednostavno pokazivao moć liječenja koja ga nije ništa koštala. Međutim, iz izvještaja Svetog Pisma, mi razumijemo da liječenje bolesnih, koje je učinio naš Gospodin, nije bilo nadljudskom moći na njegovu zapovijed, nego baš naprotiv, u liječenju bolesnih

on je potrošio na njih dio svoje vlastite životne snage: i shodno tome, što je bio veći broj izliječenih, veći je bio gubitak životne snage našeg Gospodina“ (Studije Svetog Pisma, Peti Svezak, str. 124).

On je dao sebe ljudima, suosjećajući s njihovim bolestima i slabostima. Usporedba o izgubljenom sinu pokazuje Božje sažaljenje na čovječanstvo, što je bilo prikazano kada otac trči da pozdravi neodgovornog sina. Petar nas podsjeća, „On ne kasni što se tiče njegova obećana dolaska, iako se to ponekada čini. On čeka, strpljiv je, jer ne želi da itko umre, pa svima grešnicima daje više vremena da se obrate“ (2 Pet. 3:9 NZŽR).

Isus je imao suosjećanje ne samo prema onima koji su bili bolesni, slijepi, hromi, i mučeni od demona, nego i prema običnom puku u njihovim svakodnevnim potrebama. „Žao mi je naroda, jer već su tri dana sa mnom, a nemju što jesti. Ne želim ih otpustiti gladne, jer bi mogli klonuti na putu“ (Mat. 15:32). On je čudesno nahranio ljude. U drugim slučajevima je pokazao da razumije strah umirujući pobješnjelo more koje je toliko uplašilo njegove učenike.

Suosjećanje Prema Neznabošcima

Premda je Isus bio poslan izgubljenim ovcama Izraelovim, on je također pokazao samilost Neznabošcima koji dođoše k njemu po pomoć. „Kad je ušao u Kafarnaum, prišao mu je jedan stotnik moleći ga: Gospodine, sluga moj leži kod kuće uzet, u teškim mukama. A on mu je rekao: Kad dođem izliječit ću ga. Stotnik mu je na to rekao: Gospodine, nisam dostojan da udeš pod moj krov, nego samo reci riječ i sluga će moj ozdraviti“ (Mat. 8:5-8). Isus nam kaže zašto je odgovoreno na ovaj zahtjev „Zaista, kažem vam, ni u koga u Izraelu nisam našao toliku vjeru“ (Mat. 8:10). Kakav primjer tim Židovskim vođama koji su sumnjali!

U drugom slučaju, došla mu je jedna žena Kanaanka čije je dijete bilo opsjednuto demonima. Ona je plakala, govoreći, „Smiluj mi se Gospodine, Sine Davidov“ (Mat. 15:22). Njezina je vjera bila ispitana kad joj je Isus rekao da je on došao samo Židovima: „Nije u redu uzeti kruh djeci i baciti ga psićima“ (Mat. 15:26). To je za nju koja je bila Poganka prezrena od Židova bio ispit. Ona je odgovorila „Da, Gospodine, ali psići ipak jedu od mrvica koje padaju sa stola njihovih gospodara“ (Mat. 15:27). Isus joj je tada rekao, „O ženo, velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš.“

U drugom slučaju koji je zabilježen u Luki 7:12-15, Isus je putovao u grad Nain „kad su iznosili mrtvaca, sina jedinca majke svoje koja je bila udovica.“ Kad ju je Gospodin vidio, ojetio je sažaljenje prema njoj, i rekao joj je, „Ne plači!“ Zatim je pristupio i dotaknuo nosila. Nosioci su stali, a on je rekao: Mladiću, tebi kažem, ustani! I mrt-

vac je sjeo i progovorio“ (Luka 7:13-15). Ta ista samilost bila je pokazana s podizanjem Jairove kćerke, kad je rekao obitelji „Ne boj se! Samo vjeruj i ona će biti spašena“ (Luka 8:50).

Betanija

Betanija je selo udaljeno nekih tri kilometra od Jeruzalema. Premda je jako malo zabilježeno o Betaniji, to je mjesto za neke od najpoznatijih događaja i scena posljednjih dana Kristovog života. Ovdje se dogodilo Isusovo najveće čudo, podizanje Lazara, i to čudo daje veliki uvid u Isusovo suosjećanje prema čovjekovim slabostima. U Betaniji su živjeli Šimun Gubavac i Marija, Marta i Lazar. Bilo je to mjesto počinka i okrepe za Isusa, koji nije imao gdje nasloniti glave svoje.

„Neki čovjek po imenu Lazar bio je bolestan. Bio je iz Betanije, iz sela Marije i njezine sestre Marte. Bila je to ona Marija koja je namazala Gospodina mirisnim uljem i obrisala mu noge svojom kosom. Njezin je brat Lazar bio bolestan. Stoga su njegove sestre poručile Isusu: Gospodine, evo, tvoj je ljubljani prijatelj bolestan“ (Ivan 11:1-3). Isus je volio tu obitelj i oni su mu uzvratili tu ljubav. Isus je mogao zapovijediti da Lazar bude izliječen kao što je učinio sa Stotnikovim slugom. Ipak on je znao da to nije bila volja njegovog Nebeskog Oca. On je znao da će njegovo odgađanje rezultirati sa Lazarevom smrću i da će to izazvati veliku tjeskobu i tugu Mariji i Marti.

Marta i Marija nisu bile sretne zbog Isusovog odgođenog dolaska: „Gospodine, da si bio ovdje, brat moj ne bi umro“ (Ivan 11:21). Oni su znali da je Isus izliječio druge bez da je bio prisutan. Nije da oni nisu vjerovali da će Lazar jednog dana biti uskrsnut, jer „Marta mu je odvrtila: Znam da će ustati o uskrsnuću u posljednji dan“ (Ivan 11:24).

Međutim, obiteljske veze bile su jake i Lazareva je smrt uzela danak na njegovim sestrama. „Kad je Isus vidio kako plače ona (Marija) i Židovi koji su došli s njom, bio je duboko dirnut i potresen“ (Ivan 11:33). Isus

Isus sa Stotnikom

„je bio taknut osjećajem ljudskih slabosti. Njegov savršeni um učinio je svu njegovu osjetljivost još aktivnijom od naše, njegovo suosjećanje bilo bi jače, njegov osjećaj boli još oštrije“ (R5103).

Ivan kaže „I Isus je zaplakao“ (Ivan 11:35). On nije pokazao takvu reakciju kad je druge podignuo iz mrtvih. Postoji nekoliko objašnjenja za njegovo plakanje ovom prigodom. Kao prvo, obitelj je bila vrlo bliska Isusu, dali su mu mjesto za otpočiniti. Blizak osobni odnos pokazan je u riječima „evo, tvoj je ljubljani prijatelj bolestan“ (Ivan 11:3). Drugo, Isus je „upoznao bol“ (Iza. 53:3). Kao Logos, on je vidio kad je Kain ubio Abela; on je zajedno s Jehovom čuo vapaje Izraelaca iz Egipta. Ipak, u ovom je trenutku bio potaknut plakati. Baš kao kada smo mi dok promatramo tugu ljudi oko nas koji doživljavaju poteškoće uslijed grijeha i smrti, posebno taknuti kada smrt muči one koje jako volimo, tako je i Isus bio ganut do suza zbog obitelji koju je volio.

Lazar je na koncu trebao ponovno umrijeti. Ipak Isus je znao da je bilo vrlo blizu vrijeme kada on treba dati svoj

Selo Betanija

život kao otkupninu za Adama, i da bude li ispunio sve što je bilo zapisano u Bibliji, on će osigurati oslobađanje svih od smrtne kazne. To je bila pobjeda koja se uskoro trebala pokazati kroz njegovo uskrsnuće.

— Ray Charlton

“U svemu, zato, postupajte s ljudima onako kako biste vi htjeli da oni s vama postupaju” (Mat. 7:12).

Putovanje U Jeruzalem

„Otada je Isus Krist počeo objašnjavati svojim učenicima da mora ići u Jeruzalem i mnogo pretrpjeti od starješina, glavara svećeničkih i pismoznanaca te biti ubijen i treći dan uskrsnuti“ (Mat. 16:21).

Isusovo posljednje putovanje u Jeruzalem dogodilo se 33 AD. Počev od Galileje, putovat će nekih 130 do 160 km do Jeruzalema, glavnog grada Židova gdje će njegova zemaljska služba završiti. Razmotrimo pet istaknutih događaja koji su se dogodili tijekom tog putovanja.

Odlazak u Smrt

„Dok je išao u Jeruzalem, Isus je uzeo dvanaestoricu učenika nasamo i putem im rekao: Evo, idemo u Jeruzalem. Sin čovječji bit će predan glavarima svećeničkim i pismoznancima, a oni će ga osuditi na smrt i predati da neznabošcima da mu se izruguju i da ga bičuju i razapnu, a on će treći dan uskrsnuti“ (Mat. 20:17-19).

Isus je ranije bio rekao svojim učenicima da treba biti ubijen u Jeruzalemu. Sjećamo se kako je Petar na to negativno reagirao. „A Petar ga je uzeo na stranu i počeo ga prekoračiti: Budi milostiv prema sebi, Gospodine! Ne, tebi se to neće dogoditi“ (redak 22). Njegov tjelesan um nije mogao shvatiti zašto je Isus, Mesija, trebao umrijeti.

Isus je odgovorio, „Odlazi od mene, Sotono! Ti si mi kamen spoticanja, jer tvoje misli nisu Božje, nego ljudske“ (redak 23). Mora da su Petra zaboljele te Isusove riječi. Međutim, suprotstavljajući se želji našeg Gospodina da ide u Jeruzalem, Petar se suprotstavljao Božjim planovima.

Isus je dodao, da ako želi biti njegov učenik, Petar mora biti spreman žrtvovati svoj zemaljski život, kao što je to Isus radio. „Hoće li tko za mnom poći, neka se odrekne samoga sebe, i neka uzme svoj križ, i neka me slijedi. Jer tko god hoće život svoj spasiti, izgubit će ga, a tko god izgubi život svoj mene radi, naći će ga“ (Mat. 16:24,25). Učenici su razumjeli koncept žrtve. Oni su odustali od svega kako bi slijedili Isusa. Ono što još nisu shvaćali bilo je da žrtva treba voditi u smrt.

Unatoč Isusovim jasnim izjavama, „oni nisu shvatili ništa od toga, nego im je značenje tih riječi bilo skriveno“ (Luka 18:34). Zašto nisu razumjeli? Učenici su očekivali da Isus treba obnoviti kraljevstvo Izraelu. On je bio Mesija, Sin živoga Boga (Mat. 16:16). Bilo im je nezamislivo da on treba umrijeti. Plus, značenje ove izjave bilo je skriveno od njih kako se ne bi mogli suprotstaviti Isusovoj žrtvi ili osujetiti njegov pokušaj da se preda vlastima.

Zašto Isus govori učenicima da ide u smrt? Kao prvo, zato što je to bila istina. „Tada je opet uzeo dvanaestoricu na stranu i počeo im govoriti o onome što ga treba zadesiti“ (Marko 10:32). On ih je pripremao kako njihova vjera ne bi bila uništena njegovom izdajom, odbacivanjem i smrću.

Kao drugo, Isus je ograničavao njihovo očekivanje neposredne uspostave njegovog zemaljskog kraljevstva. Netom prije ovog putovanja, Petar je pitao Isusa u Marku

10:28 što oni trebaju dobiti, zato što su odustali od svega kako bi ga slijedili. Isus je odgovorio Petru: „Zaista, kažem vam, prilikom ponovnog stvaranja, kad Sin čovječji sjedne na svoje slavno prijestolje, i vi koji idete za mnom sjest ćete na dvanaest prijestolja i suditi dvanaest plemena Izraelovih“ (Mat. 19:28). Temeljeno na Isusovom odgovoru i činjenici da idu u Jeruzalem, učenici su očekivali da je Kristova zemaljska vladavina i njihov udio u njoj, bila blizu. Isus je znao da to neće biti slučaj.

Koju pouku možemo izvući iz ovog iskustva? Kao prvo, vidimo Isusovu predanost vršenju Božje volje bez obzira na cijenu. Isus je govorio o svojoj predanosti u pružanju svog života kao otkupnine u Ivanu 10:17,18. „Zato me i ljubi Otac, jer ja polažem svoj život da bih ga opet primio. Nitko mi ga ne oduzima, nego ga ja sam od sebe polažem“ (NS).

Mi također vidimo Isusovu hrabrost u suočavanju sa patnjom i smrću. Njegova se hrabrost temeljila na njegovoj velikoj vjeri u Boga. On nije bježao od vršenja Božje volje kao što je Jona učinio već je krenuo ravno prema svojoj smrti. „Zaista, zaista, kažem vam, ako zrno pšenice ne padne u zemlju i ne umre, ostaje samo. Ali ako umre, donosi obilan urod. Tko ljubi svoj život, uništava ga, a tko mrzi svoj život u ovom svijetu, sačuvat će ga za život vječni“ (Ivan 12:24,25).

Da bi smo bili uspješni Isusovi sljedbenici, mi trebamo imati istu predanost i hrabrost temeljenu na našoj vjeri u Boga. Trebali bi smo krenuti ravno prema našoj žrtvenoj smrti kao što je Isus učinio.

Nesretna Udovica

Prolazivši kroz Galileju i Samariju, na svom putu u Jeruzalem, Isus je ispričao učenicima usporedbu da: „se uvijek trebaju moliti i da ne odustaju“ (Luka 18:1).

„U jednom gradu bio je neki sudac koji se nije bojao Boga i nije mario za ljude. A u tom je gradu bila udovica koja je dolazila k njemu i molila ga: Pomozi mi da dobijem pravdu u sporu s onim s kojim se sudim. On to neko vrijeme nije htio, no na koncu je rekao u sebi: Ne bojim se Boga niti marim za ljude, ali ova mi udovica toliko dosaduje da ću joj ipak pomoći da dobije pravdu, tako da više ne dolazi i da me svega ne izmuči“ (Luka 18:2-5).

Kako njegovi učenici ne bi pogrešno shvatili njegovu poantu, Isus je objasnio pouku koju bi trebali uzeti uz usporedbe. „Neće li se onda Bog pobrinuti da pravdu dobiju izabrani njegovi koji k njemu vape dan i noć, iako naizgled dugo čeka da im pomogne? Kažem vam, pobrinut će se da brzo pravdu dobiju“ (Luka 18:7,8).

Zašto je Isus sada izabrao naglasiti molitvu? Zato što je znao koliko bi molitva trebala biti ključna učenicima dok slijede njegov primjer i životni put. Isus je imao snažan molitveni život—u tolikoj mjeri da su ga učenici

Nesretna Udovica

pitali: „Gospodine, nauči nas moliti se“ (Luka 11:1). Isus se često molio: prije donošenja odluka, prije liječenja ljudi. Isus je koristio molitvu kako bi bio u stalnom kontaktu sa svojim Nebeskim Ocem i kako bi bio siguran da je znao i da je slijedio Božju volju. Njegovi su učenici su trebali slijediti taj isti pristup da bi ugodili Bogu.

Isus je dao učenicima mnoge pouke na temu molitve. Kada nisu uspjeli istjerati demona, Isus im je rekao da su doživjeli neuspjeh zbog nedostatka molitve (Mat. 17:21). Slično tome, ni mi ne možemo biti uspješni u vršenju Božje volje, u bilo kojim okolnostima, bez molitve.

Kad je Isus izabrao dvanaest apostola, bilo je neophodno da izbor bude u skladu s Božjom voljom. Zato je Isus, „izašao na goru da se moli i cijelu je noć proveo u molitvi Bogu. Kad se razdanilo, dozvao je k sebi učenike svoje i između njih izabrao dvanaesticu, koje je nazvao apostolima“ (Luka 6:12,13).

Kao dio svoje pripreme za završne sate svoje zemaljske službe, Isus je otišao u Getsemanski vrt da se moli Ocu za vodstvo i snagu. On je rekao svojim učenicima: „Sjednite ovdje dok se ne pomolim“ (Marko 14:32). Kada je Isus postao nasmrt žalostan, molio se da ga taj čas mimoide bude li to bilo moguće. „Abba, Oče, tebi je sve moguće! Ukloni ovu čašu od mene! Ali neka ne bude kako ja hoću, nego kako ti hoćeš“ (Marko 14:36).

Nasuprot tome, Petar se propustio moliti iako ga je Isus upozorio da će ga se Petar odreći tri puta prije nego

pijetao zapjeva. Kad se Isus vratio sa molitve u vrtu i našao Petra i ostale kako spavaju, on je rekao: „Šimune, zar spavaš? Zar nisi imao snage bdjeti jedan sat? Bdiite i molite se, da ne dođete u iskušenje! Duh je, istina, voljan, ali tijelo je slabo“ (Marko 14:37,38).

[text beside the column — Molitva je bila ključna tijekom Isusovih posljednjih iskustava]

Molitva je bila ključna za Isusov uspjeh u završnim satima njegove zemaljske službe. Nedostatak molitve igrao je veliku ulogu u Petrovom neuspjehu tijekom tog istog vremena.

Koja je tu pouka za nas? Ustrajnost u molitvi je neophodna za naš uspjeh kao Novog Stvorenja. Ustrajnost je dokaz naše vjere u to da će Bog uslišiti naše molitve. „Neprestano se molite“ (1 Sol. 5:17). U R2865 brat Russell piše: „Bog želi da budemo uporni, i naša upornost mjeri i ukazuje na dubinu naših želja.“ Ta ustrajnost uključuje predanje našeg cijelog života molitvi i zatim čekanje na Božji odgovor baš kao što je naš Gospodin Isus učinio. „Ne klonite u molitvi, budite ustrajni! Očekujte Božji odgovor, i kad stigne, zahvalite mu“ (Kol. 4:2).

Vjera da će Bog uslišiti naše molitve je ključ za primanje onog što tražimo. „Zbog toga vam kažem: Sve ono za što molite i što tražite, vjerujte da ste već primili, i imat ćete to“ (Marko 11:24,25). Zapazite glagol u ovom retku koji je u sadašnjem perfektu, „da ste već primili.“ Mi moramo tražiti vjerujući da smo to već primili i ako tako činimo, to će nam biti odobreno. Apostol Jakov dodaje, „Ali neka traži s vjerom, ne sumnjajući nimalo“ (Jak. 1:6). Isus je vjerovao i imao veliko pouzdanje da će Bog odgovoriti na njegove molitve. Mi moramo vjerovati kao što je i Isus. Kao što Apostol Pavao piše, „molite se neprestano. Tražite od Boga sve ono što je u skladu sa željama Svetog duha. Molite ustrajno i podsjetite Boga na vaše potrebe te se revno molite za sve kršćane“ (Efež. 6:18).

Sjedenje Isusu Slijeva I Zdesna

Unatoč onome što im je Isus rekao, učenici su i dalje razmišljali o tome da Isus ide uvesti svoje kraljevstvo kad su stigli do Jeruzalema. Zbog tog očekivanja, njihova pozicija u Isusovom kraljevstvu postala je važnim pitanjem.

„A Jakov i Ivan, dva sina Zebedejeva, pristupili su mu i rekli mu: Učitelju, htjeli bi smo da nam učiniš što zatražimo od tebe ... Daj nam da u slavi tvojoj sjednemo jedan tebi zdesna, a drugi slijeva“ (Marko 10:35-37).

Matej 20:20,21 nam govori da je Saloma, njihova majka, bila prisutna sa Jakovom i Ivanom i da je ona podnijela taj zahtjev za njih. U odgovoru, Isus je uzeo pouku o svojoj žrtvi u smrt i primjenio je na učenike. Oni će

Jakov i Ivan pitaju Isusa

trebati imati udjela u njegovom krštenju i njegovoj čaši, da bi mogli biti povezani s njim u njegovom kraljevstvu. „A Isus im je rekao: Ne znate što tražite. Možete li piti čašu koju ja pijem i krstiti se krštenjem kojim se ja krstim? Odgovorili su mu: Možemo. Nato im je Isus rekao: Čašu koju ja pijem pit ćete i krštenjem kojim se ja krstim krstit ćete se. Ali da sjedite meni zdesna ili slijeva ne mogu ja dati, nego to pripada onima kojima je pripremljeno“ (Marko 10:38-40).

Jakov, Ivan i njihova majka nisu shvatili što bi moglo značiti biti povezan sa Isusom u njegovom kraljevstvu. Međutim Isus je to shvaćao i spomenuo je to u svom odgovoru koristeći simbole čaše i krštenja. Čaša je predstavljala Isusova iskustva. Krštenje je predočavalo Isusov savez žrtve sve do u smrt. Jakov, Ivan i bilo koji drugi učenik koji bi htio biti s Isusom u njegovom kraljevstvu mora imati udjela u obome.

Čaša na koju je Isus ukazao ista je ona opisana u Ivanu 18:11: „No Isus je rekao Petru...Zar da ne pijem čašu koju mi je dao Otac?“ Otac nam omogućuje čašu iskustava sličnih Isusovim kako bi smo Mu dokazali našu lojalnost, našu poslušnost načelima istine i pravednosti i da nas razvije kako bi smo bili dijelom milosrdnog svećenstva po redu Melkizedekovu. Ta iskustva uključuju mržnju i progonstvo svijeta i protivnika.

„Ali budući da niste dio svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zato vas svijet mrzi...Rob nije veći od gospodara svojega. Ako su mene progonili, progonit će i vas“ (Ivan 15:19,20). Da bi smo bili s Isusom u njegovom kraljevstvu, moramo piti čašu sramote, patnje i progona do njenog gorkog kraja baš kao što je Isus učinio.

Krštenje koje je Isus spomenuo bilo je isto ono opisano u Luki 12:50: „Jer krštenjem se trebam krstiti i jako sam tjeskoban dok se to ne završi!“ To opisuje život žrtve našeg Gospodina od Jordana do križa. Isus je žrtvovao

svoj zemaljski život za život svijeta. „Ja sam živi kruh koji je sišao s neba. Ako tko jede od ovoga kruha, živjet će vječno. A kruh koji ću ja dati tijelo je moje koje ću dati za život svijeta“ (Ivan 6:51). Jakov, Ivan i svi Isusovi učenici moraju imati udjela u njegovom krštenju u smrt prije nego mogu vladati s njim.

Pavao ističe tu istu stvar u Rim. 6:3-5: „Svi mi koji smo kršteni u Krista Isusa kršeni smo u njego u smrt...s njim smo pokopani u njegovu smrt, kako bi smo, kao što je Krist uskrsnut iz mrtvih Očevom slavnom moći, i mi isto tako živjeli novim životom. Jer ako smo ujedinjeni s njim u smrti sličnoj njegovoj, bit ćemo ujedinjeni s njim u uskrsnuću sličnom njegovom.“ Da bi smo djelili s Isusom kraljevstvo, moramo imati udjela u njegovoj smrti.

„Kad su to čula ostala desetorica, naljutila su se na dva brata“ (Mat. 20:24). Ovdje vidimo duh rivalstva i ambicije koji je pogodio učenike tijekom Isusove zemaljske službe. Čak i u gornjoj sobi: „među njima je nastala i prepirka o tome tko bi od njih bio najveći“ (Luka 22:24).

Isus je znao za taj duh rivalstva pa je stoga kad su se desetorica uzrujala, odgovorio rekavši, „neko tko god hoće biti velik među vama, neka vam bude sluga, i tko god hoće biti prvi među vama, neka vam bude rob! Tako i Sin čovječji nije došao da mu služe, nego da služi i da svoj život dade kao otkupninu za mnoge“ (Mat. 20:26-28). Veličina treba biti postignuta kroz službu, žrtvu i poniznost, ne kroz ambiciju i grabljenje položaja. Isus je naučavao lekciju o poniznosti i službi kad je rekao u Mat. 18:3,4: „Zaista, kažem vam, ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u kraljevstvo nebesko. Dakle, tko se god ponizi kao ovo dijete, taj je najveći u kraljevstvu nebeskome.“ Poučavao ih je o poniznosti i službi kad im je opraao noge u gornjoj sobi.

„Ako sam ja...vama opraao noge, i vi trebate jedan drugome prati noge. Dao sam vam primjer da i vi činite onako kako sam ja učinio vama. Ako to znate, sretni ste

Isus je Naš Kruh Života

ako tako i činite“ (Ivan 13:14,15,17).

U Isusovom primjeru pred nas je izravno stavljena pouka o žrtvi, poniznosti, i službe. On je uzor kojeg trebamo slijediti. Apostol Pavao piše: „Jer tijela onih životinja, čiju krv veliki svećenik unosi za očišćenje grijeha u sveto mjesto, spaljuju se izvan tabora. Zato je i Isus, da bi svojom krvlju posvetio narod, trpio izvan gradskih vrata. Stoga izađimo k njemu izvan tabora noseći sramotu koju je on nosio“ (Hebr. 13:11-13).

Neka bi smo, kao udovi Gospodinovog tijela, imali udjela u njegovom prinosu za grijeh, polažući našu opravdanu ljudsku prirodu u žrtvenu smrt. Ponizimo se kao što je to učinio Isus (Filip. 2:5-8).

Neka bi smo poput Isusa bili obučeni u poniznost (1 Pet. 5:5,6). Služimo jedni drugima u ljubavi poput Isusa. „A vi ste braćo pozvani na slobodu...nego u ljubavi robujte jedni drugima“ (Gal. 5:13). „Po ovom smo upoznali ljubav: po tome što je on život svoj položio za nas. I mi smo dužni život svoj položiti za braću svoju“ (1 Ivan. 3:16).

Liječenje Slijepog Bartimeja

Kad se Isus približio Jerihonu, susreo je slijepod prosjaka Bartimeja. „Čuvši da prolazi mnoštvo ljudi, počeo se [Bartimej] raspitivati što se događa. Rekli su mu: Prolazi Isus Nazarećanin! Tada je povikao: Isuse, Sine Davidov, smiluj mi se! Oni koji su išli naprijed ušutkivali su ga, ali on je još jače vikao: Sine Davidov, smiluj mi se! Tada se Isus zaustavio i zapovjedio neka ga dovedu k njemu. Kad se približio, Isus ga je upitao: Što hoćeš da ti učinim? On je odgovorio: Gospodine, učini da progledam! A Isus mu je rekao: Progledaj! Vjera te tvoja ozdravila. I odmah je progledao i pošao za njim, slaveći Boga. I sav narod koji je to vidio hvalio je Boga“ (Luka 18:36-43).

„Onima kojima je bog ovoga svijeta zasljepio umove nevjerničke, da do njih ne prodre svjetlost slavne dobre vijesti o Kristu, koji je slika Božja“ (2 Kor. 4:4). Bartimej je tako prekrasan primjer one nekolicine koja je tijekom Evandeoskog doba prepoznala svoju duhovnu sljepoću i došli k Isusu da budu izlječeni.

Kako je Bartimej znao za Isusa? Bartimej je prepoznao Isusa kao Mesiju zato što ga je nazvao „Sinom Davidovim.“ Bartimej mora da je čuo za Isusova čuda i zaključio: (1) Isus je bio Mesija i (2) Isus može izlječiti njegovu sljepoću.

Kad je Bartimej zazvao Isusa, mnoštvo ga je prekorilo. Zašto? Vjerovatno su mislili da veliki učitelj kao Isus ne bi trebao biti ometan od siromašnog prosjaka. Oni su zaboravili da je Isus obično izliječio one koji su ga zvali u pomoć. To nas podsjeća na našu osobnu odgovornost koju svatko od nas ima da tražimo one koji su duhovno slijepi i da odgovaramo na njihove pozive za pomoć.

Bartimej nije obraćao pažnju na one koji su ga prekorili. Umjesto toga, vikao je još jače. Njegova bi sljepoća mogla biti izlječena ako bi samo mogao zadobiti Isusovu pozornost. Bartimejeva upornost demonstrirala je njegovu vjeru i upravo je to uhvatilo Isusovu pažnju. On je prepoznao tu vjeru, i pozvao je Bartimeja. Isus ga je pitao što želi? Bogatstvo? Čast? Druge materijalne blagoslove? Ne, Bartimej je samo želio da mu se povрати vid. Njegova se vjera u Isusa, njegova iskrenost, i njegova upornost isplatila. Isus ga je izliječio.

Bartimej je pokazao svoju iskrenost nakon što je bio izliječen postajući Isusovim sljedbenikom, radujući se svom ozdravljenju i hvaleći našeg Gospodina. Poput Lazara, Bartimej je postao živi dokaz da je Isus bio Mesija. U Isusovim je danima bilo mnogo slijepih. Međutim samo ih je nekoliko dobilo natrag vid od našeg Gospodina. Drugi nisu imali potrebnu vjeru. Tijekom Evandeoskog doba, mnogi su bili duhovno slijepi. Samo je nekolicina bila ozdravljena od svoje duhovne sljepoće poput Bartimeja. Drugi nisu pokazali dovoljno vjere.

Koja je tu pouka za nas? Mi smo poput Bartimeja izlječeni od naše sljepoće. Trebali bi smo biti toliko zahvalni da je Isus otvorio naše oči za istinu o Božjem planu spasenja i o našem Gospodinu kao Mesiji. Oponašajmo Bartimejev primjer tako da i (1) slijedimo Isusa i (2) da ga hvalimo što je izliječio našu sljepoću. To će rezultirati time da ćemo pustiti naše svjetlo da svijetli svima koji dođu u kontakt s nama.

Trijumfalni ulazak u Jeruzalem

Isus je ušao u Jeruzalem 10 Nisana, istog kalendar-skog dana kada je Pasha bila izabrana i uzeta između ovaca i koza prije prve Pashe (2 Moj. 12:3-5). Isusov ulazak ispunio je Zah. 9:9: „Raduj se veoma kćeri Sionska! Kliči pobjednički, kćeri Jeruzalemska! Evo, kralj tvoj dolazi k tebi! On je pravedan i spašen, ponizan je i jaše na magarcu, na magaretu, mladuncu magaričinu.“ Isus se predstavio Jeruzalemu kao njihov Mesija i kralj. Isus je držao sva proročanstva koja su se odnosila na njega, pokazujući svoju poslušnost Božjoj volji, pokazujući da je bio kralj Izraela, i ne ostavljajući Izraelu valjani razlog da ga odbaci.

Tijekom ulaska, Isus je pokazao svoju moć govoreći učenicima kako da nabave magarca (Mat. 21:1-9). On je čak prorekao da će im vlasnik omogućiti da uzmu magarca. Brat Russell u R 3850 predlaže da je magarac vjerovatno bio bjele boje zato što je bio običaj u Izraelskih kraljeva da jašu na bijelim magarcima. Članak nastavlja, „Židovi su bili upoznati s ovim proročanstvom, i već su dugo stoljeća čekali da ga Mesija ispuni...da će naš Gospodin doslovno, u stvarnosti, učiniti ono što su proroci prorekli, kako bi Izrael bio bez izgovora u odbacivanju njega.“

Isus je izliječio Bartimeja

Postoje tri perspektive iz kojih možemo gledati ulazak našeg Gospodina u Jeruzalem.

- Učenici i mnoštvo koji su mu izrazili dobrodošlicu imali su Mesijanska očekivanja. Oni su očekivali da će Isus za kratkim uspostaviti svoje kraljevstvo.

- Herod, Pilat i Židovski vođe smatrali su to paradom fanatičnog vođe. Židovski vođe su se osjećali ugroženima od Isusa i reakcija mnoštva na njegov ulazak još ih je više uplašila s obzirom na njegov utjecaj na narod.

- Našem Gospodinu, anđelima, i crkvi, njegov je ulazak nagovještavao buduću slavu njegovog drugog dolaska, kada se on vraća iz daleke zemlje, da uspostavi svoje kraljevstvo.

Brat Russell sugerira da je u to vrijeme Pashe u Jeruzalemu bilo gotovo jedan milijun Židova. Jesu li svi oni pozdravili Isusa kao njihovog kralja? Tijekom njegovog ulaska, čini se da su bila dva mnoštva: (1) jedno je išlo pred njim i (2) drugo ga je slijedilo. Oni koji su slijedili Isusa bili su najvjerojatnije njegovi učenici — oni koji su išli za njim od Jerihona. Ivan nam kaže da su oni koji su išli pred Isusom došli iz Jeruzalema njemu u susret (Ivan 12:12,13)

Mnoštvo je rasprostrlo njihove haljine i palmine grane po putu, u čast Isusu kao njihovom vladaru. Kako je grupa silazila s Maslinske Gore prema Jeruzalemu, „sve mnoštvo učenika počelo se radovati i nas sav glas hvaliti Boga zbog svih silnih djela koja su vidjeli“ (Luka 19:37).

Mnoštvo je vikalo, „Hosana, Sinu Davidovu“ što znači spasi nas, sine Davidov (Mat. 21:9). Oni su vikali, „Blagoslovljen onaj koji dolazi u ime Gospodnje! Kralj Izraelov“ (Ivan 12:13), priznajući Isusa za svog kralja. Oni su vikali „Blagoslovljeno kraljevstvo oca našega Davida koje dolazi“ (Marko 11:10), pokazujući da su očekivali ponovnu uspostavu Davidovog kraljevstva pod Isusom. Oni su klicali „Blagoslovljen onaj koji dolazi — Kralj — u ime Gospodnje! Mir na nebu i slava na visinama“ (Luka 19:38), očekujući uspostavu Kristovog zemaljskog kraljevstva.

Kako su farizeji reagirali na to? „A neki farizeji iz mnoštva reli su mu: Učitelju, prekori svoje učenike“ (Luka 19:39). Isus je odgovorio, „Kažem vam, ako ovi ušute, kamenje će vikati“ (Luka 19:40). Jeruzalemu je trebalo biti rečeno, da im dolazi njihov kralj, njihov Mesija. Da učenici to nisu navještali, tada bi kamenje vikalo tako da bi Jeruzalem bio svjestan da je njihov Mesija tamo. Kako je grad reagirao na Isusov ulazak? „Cijeli se grad uskomešao i govorio: Tko je to? A narod je odgovarao: To je prorok Isus, iz Nazareta u Galileji“ (Mat. 21:10,11). Unatoč svem tom dokazu, mnogi Židovi i njihovi vođe odbacili su Isusa!

Koja je pouka za nas iz Isusovog ulaska u Jeruzalem? Kao prvo, Isus je naš kralj i on se je vratio da uspostavi svoje kraljevstvo. Baš kao što se Isus predstavio tjelesnom Izraelu kod svog prvog dolaska, Isus se je predstavio duhovnom Izraelu kod svog povratka 1874. Za razliku od nominalnog duhovnog Izraela, mi smo ga prepoznali i prihvatili kao Mesiju, našeg kralja, našeg vođu. Stoga slijedimo njegov primjer, njegove upute, njegove zapovijedi. Mi time pokazujemo da ga uistinu ljubimo. „Tko ima moje zapovijedi i drži ih, taj me ljubi ..., i ja ću ga ljubiti i objavit ću mu se“ (Ivan 14:21).

Drugo, kao što su učenici hvalili Boga i našeg Gospodina zbog silnih djela koja su vidjeli, neka bi smo i mi isto tako hvalili Boga i njegovog sina zbog njihovih silnih djela i obećanja o Kristovom dolazećem zemaljskom kraljevstvu. Pokažimo tu hvalu našim riječima, djelima, i životnim pravcem da je Isus naš Mesija i da smo mi njegovi učenici.

Toliko smo zahvalni na primjeru Isusa kojeg nam je Bog dao. Neka bi smo oponašali Isusovo predanje i hrabrost u vršenju Božje volje i neka bismo ravno išli prema našoj žrtvenoj smrti kao što je on. Neka bi smo, poput Isusa, bili uporni u molitvi, u vjeri očekujući da Bog odgovori na njih. Slijedimo Isusov primjer poniznosti, službe jedni drugima i ljubavi, polažući naše živote za braću. Budi-mo zahvalni što su nam oči otvorene da vidimo Istinu i poput Bartimeja, pratimo i hvalimo našeg Gospodina jer je izliječio našu sljepoću. Pokažimo onima oko nas da je Isus naš Mesija, naš kralj, objavljujući njegov povratak i slijedeći njegov primjer, njegove zapovijedi i stalno hvaleći njegovo ime.

— *Ernie Kuenzli*

Trijumfalni ulazak u Jeruzalem

*Jer milosrđa njegova ... se
svako jutro obnavljaju
(Tuž. 3:22,23)*

Isusovih Posljednjih 21 sat

„Pred Pashu, Isus je znao da je došao njegov čas da ode s ovoga svijeta k Ocu. Budući da je ljubio svoje koji su bili u svijetu, iskazivao im je ljubav do kraja“ (Ivan 13:1).

Isusov posljednji dan na zemlji prema računanju na eg sada njegov kalendar bio je 3 Travanj, 33 AD. On je proveo 33½ godine na zemlji kao savreno ljudsko biće sa posljednjih 3½ u svojoj aktivnoj službi. Najdojmljiviji

sati tog kratkog života bili su oni njegovog završnog dana, kulminacija kojega je značila da Adamova rasa neće propasti u svom grešnom stanju.

Naš dan počinje u ponoć, međutim Židovski je dan započeo nekoliko sati ranije, zalaskom sunca, u oko 18h. Taj je dan 33 AD bio petak (počeo u 18h večer prije). Isus je umro tri sata prije kraja tog dana. Tijekom prethodnih 21 sat, Isus je trebao izdržati sedam različitih iskustava, svako od otprilike po tri sata.

U Svetom Pismu tri sata su „straža.“ Identificiranje konkretnog sata u danu kada se je događaj desio bilo je složeno bez preciznih mehanizama za mjerenje vremena, tako da je period od tri sata bio mnogo praktičniji i često korišten. To je prikladna informacija za ovu diskusiju.

(1) Druženje i Večera (U Gornjoj Sobi)

Prvi od tih perioda je najbolje sažet kao druženje i večera. Dogodio se između zalaska sunca i sredine večeri, otprilike 18-21h. Glavni događaji su bili držanje Pashe¹ i uspostava Sjećanja na njegovu smrt. Misao o tome kako taj dan treba završiti bila je najvažnija u Isusovom umu kad je ušao u gornju sobu pridružiti se Apostolima. Ipak budući da je bio okružen sa onima s kojima je tako blisko živio u posljednjih nekoliko godina mora da je bilo ohrabrujuće.

Netko bi mogao pomisliti da zato što je Isus imao izravnu vezu s Ocem, potreba za ljudskim kontaktom bila bi mala. Međutim, kušnje i smrt koji su ležali ispred bili su izrazito ljudske po prirodi i nešto što naš Gospodin nije prethodno iskusio. Ništa u njegovom iskustvu u nebeskom području, ili ono u njegovom ljudskom iskustvu do tada ne može se usporediti s onim što je ležalo pred njim. Naša ljudska priroda čezne za suosjećanjem u vrijeme potrebe. Nije da trebamo sažaljenje, nego ljudska bića imaju potrebu podijeliti s prijateljima ili obitelji osjećaje i tražiti podršku drugih istomišljenika.

(1) Bilješka urednika: Autor izražava gledište da je Isusova posljednja večera bila Pashalni objed. Ne dijele svi urednici taj stav.

To što je Isus žudio za ljudskim sažaljenjem nije bilo znak slabosti. On nije bio ravnodušan, neosjetljiv na fizičku bol i osjećaje srama i gubitka. On nije bio ponosan, egocentričan i distanciran premda je bio daleko iznad svih drugih od ljudske rase. On je bio profinjene prirode, itekako cijenivši sve što je dobro i lijepo, i odgovarajuće tome osjetljiv na bol od bilo čega što je suprotno tome.

Ljudsko poniženje i ljudski jao mora da su ga teško pogađali tijekom cijelog njegovog zemaljskog života. Međutim u ovaj čas sva tuga i teret svijeta navaljali su se na njegova ramena i morao je trpjeti kao da je sam bio grešnik, pretrpjeti smrt, nestanak svog bića, pouzdajući se jedino u Očevu milost za uskrsnuće. Smrt je za njega bila drugačije propozicije nego je to nama. Premda apostoli nisu mogli shvatiti ono s čim se Isus suočavao, oni su bili njegovi lojalni pristalice i on će podijeliti svoj teret s njima.

Premda je Isus bio aludirao na svoju neizbježnu smrt, komentari apostola pokazuju da su bili zabrinuti za sebe a ne za njega. I čak štoviše, jedan od njih treba ga uskoro izdati a drugi zaniijekati. Unatoč tim nemirnim osjećajima prema nekima od okupljenih, ovo bi trebao biti daleko najugodniji od sedam perioda. On je reagirao na njihovu zaokupljenost sa samima sobom opravši im noge, poučavajući ih tako o potrebi za poniznom službom. On će uspostaviti Sjećanje na svoju smrt tako da članovi njegovog tijela stalno budu imali na umu tu večer.

(2) Priprema (Govor, Molitva u Vrtu, Ukor i Hapšenje), Neprijateljstvo s Braćom

Bilo je oko 21h kad su napustili gornju sobu, otišli na ulice Jeruzalema i hodili prema Dolini Kidrona. Bio je to drugi trosatni period konačnih 21 sat.

Isus je oprao noge učenicima

Getsemanski Vrt

Ivan je jedini pisac Evandjelja koji je zapisao Isusove govore, navedene u poglavljima 15-17. Bilo da se grupa zaustavila na putu da sluša, ili bilo da je Isus govorio dok su hodali, grupa je nakon toga prešla potok Kidron i ušla u vrt Getsemani (Ivan 18:1).

Čini se logičnim da je Isus naveo usporedbu o lozi, vinogradaru, i mladica iz 15 poglavlja dok su hodali ulicama. Raspoloženje se definitivno promijenilo iz poglavlja 15 u poglavlju 16. Usporedba o lozi i vinogradaru je ispunjena sa njegovanjem i razvijanjem loze, vrlo pozitivna poruka. U 16 poglavlju, Isus je jasno rekao da on uskoro neće biti s njima. Međutim, on im je davao i nastavit će to činiti sve što su trebali za svoju službu, najveća je priprema bio Sveti Duh.

Ulazak u Vrt

Tradicija kaže da je Ivanova i Jakovljeva obitelj posjedovala vrt. Stoga su ga Isus i apostoli bili u stanju koristiti kao mjesto gdje bi imali privatnost i sigurnost. Marko, pisac Evandjelja, možda je bio član obitelji.

Tri Evandelja — Matej, Marko i Luka — bilježe da se je Isus odvojio od svojih apostola kako bi se otišao nasamo moliti. Njegova prisnost sa Ocem je u suprotnosti sa apostolima koji su pozaspali. To je dobra pouka za nas da održimo našu budnost i da se ne umorimo u činjenju dobra.

(3) Hapšenje i Samoća (Nedaće bez Bratstva)

Isus je najvjerojatnije bio uhićen negdje oko ponoći. Raspodjela vremena na događaje između njegovog uhićenja i kad je bio predan Pilatu neizvjesna je. Međutim, mi možemo razmišljati na ograničenom biblijskom svjedočanstvu.

Jednom kad su se Židovi domogli Isusa stavili su ga u neku vrstu ćelije ili tamnice na nekoliko sati. Čitajući izvještaje Mateja, Marka i Luke, pojedinac može zakl-

jučiti da su se Isusova pojavljivanja pred Anom i zatim Kaifom dogodila odmah po njegovom uhićenju. Vrlo je vjerovatno da su se oba pojavljivanja dogodila kasnije, bliže zori. Izvještaji o suđenjima su relativno kratki i čini se da to nisu bili dugo rastegnuti pravni postupci. Čini se malo vjerovatnim da bi se oba ta događaja moglo računati za cijeli period od šest sati.

Tako se čini da nakon što je bio uhićen da je Isus bio zadržan u izolaciji na neko vrijeme sve dok izabrana podgrupa Sanhedrina nije bila obavještena i okupljena u ranim jutarnjim satima.

Tako je otprilike od ponoći pa sve do blizu 3h ujutro, Isus vjerovatno bio sam. Bio je sam baš kao što je bio 40 dana u pustinji. Bez podrške. Bez prijatelja. Oni su pobjegli kad je on bio uhićen.

„U kaci sam sam gazio, nitko od ljudi iz naroda nije sa mnom bio...Gledao sam ali nije bilo pomoćnika. Čudio sam se, ali nije bilo nikoga da podršku pruži“ (Iza. 63:3,5).

Isus je znao da neće biti daljnjeg značajnog kontakta s njegovom braćom sve do posljednjih sati na križu. Naša ljudska priroda doslovno treba društvo za svoje zdravlje, posebno u stresnim razdobljima. Međutim, Isus je sada bio sam jedino sa svojim molitvama i zajedništvom sa svojim Ocem. Ostatak njegovog života treba biti obilježen izolacijom i usamljenošću.

(4) Lažne optužbe od Židova i Suđenje

Sati su prolazili polako za našeg Gospodina, i u sati pred zoru on je počeo četvrti odsječak svog završnog dana. Kušnja izolacije sada je bila gotova i sada je bilo blizu doslovno suđenje, od ruku i pred licem, njegovih neprijatelja. Od tada nije trebalo biti tihih trenutaka, neće biti vremena za razmišljanje, molitvu, i razmišljanje u tišini. Međutim, Isus je bio pripremljen za ono što je ležalo pred njim.

Prvo je došao pred Anu, koji je zahtijevao da upozna što je on naučavao. Isus je iskreno odgovorio da on nije poučavao tajno nego na javnim mjestima, uključujući Sinagoge i Hram. Zatim je došlo prvo i najblaže zlostavljanje njegovog ljudskog tijela — šamar od službenika Velikog Svećenika.

Isus je zatim bio doveden do Kajife, kojeg je Rim imenovao za velikog svećenika. Ovdje je bilo barem nekoliko prijateljskih lica, Ivan, Petar i žene. Ipak, oni nisu bili na položaju utjecaja i mogli su samo svjedočiti onome što su Židovi spremili Isusu. Petar, koji je tako snažno tvrdio da se ne bude odrekao Isusa šest sati ranije, sada će ga se odreći tri puta prije nego pijetao zapjeva u zoru.

Suprotno očitovanje Petrove lojalnosti je dobra pouka za sve Kršćane. Kada je Petar bio hrabar? U vrtu kad

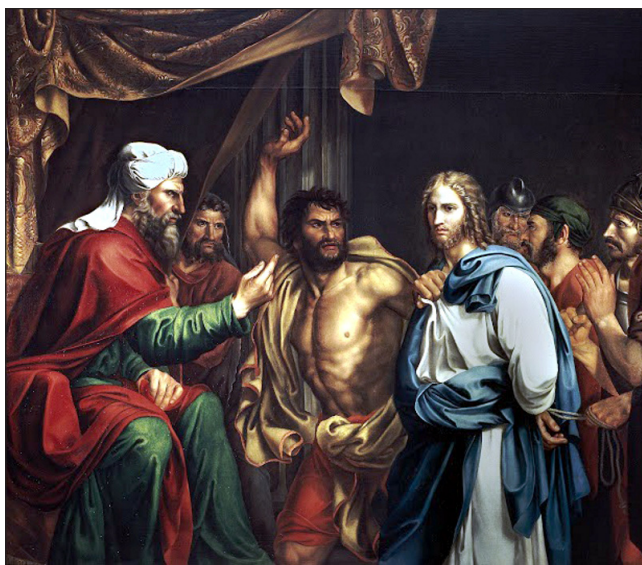
je bio podržan i okružen sa svojom braćom. On je samouvjerenog proglasio svoju odanost i izvukao svoj mač u obranu Isusa od onog što je mogla biti nadmoćna brojka. Sada, međutim, bez svoje braće pored sebe, i okružen sa optužiteljima, i vjerovatno bez oružja, sakrio se u sjeni, niječeći sa zaklinjanjem da je ikada poznavao Isusa.

Kakva pouka za nas! Naša vjera i naša sposobnost da nadvladamo strah i slabosti stare prirode su naj jači kad smo okruženi s našom braćom. Sama njihova prisutnost povećava našu vjeru i revnost. Kada smo sami, izolirani i naizgled bez podrške, mi smo utoliko više podložniji iskušenju i po svoj prilici ćemo napraviti ono što i Petar. Kada smo poput njega suočeni s tim shvaćanjem, mogli bi biti razočarani s našim nedostatkom vjere. Ostajući bliski s našom braćom ostat ćemo bliski s Bogom.

Iskustva suđenja pred Sanhedrinom, lažni svjedoci i optužba za bogohuljenje, naizgled bi mogli biti podnošljivi nesavršenim grešnicima kao što smo mi, članovi Adamove pale rase. Međutim naši osjećaji i osjetljivost su bili otupjeli od posljedica grijeha i zla. To nije bio slučaj s našim Gospodinom. Njegova su osjetila bila pojačana, nježna, i više izoštrena. On je bio upravo suprotno od onog za što su ga optužili da je bio. On je bio savršen, pun ljubavi, vjerni branitelj i slavitelj svog Oca. Njegov je zadatak bio da prinese najveći prinos u ljudskoj povijesti. Međutim kada je priznao da je Sin Božji, njegova sudbina, u očima vjerskih vođa te nacije, bila je zapečaćena.

(5) Istina optužba i suđenje od Rima

S ranom zorom i ulaskom u iduću dio svojih završnih sati, naš je Gospodin bio uzet k Pilatu. Prethodna saslušavanja od Židova bila su nezakonita iz nekoliko razloga i bila su puna laži i pogrešnih prikazivanja. Nasuprot tome, saslušavanja pred Pilatom i Herodom ug-

Isus na suđenju

Petar se odriče Isusa

lavnom su bila zakonita i istinita. Premda su optužbe bile lažne, Pilatovo ispitivanje temeljilo se na istini i tražilo je utvrditi povredu Rimskog Zakona. Da li se je Isus pozivao na kraljevanje, potkopavajući autoritet Careva? Isusov odgovor je bio tako jednostavan ali opet tako snažan. „Moje kraljevstvo nije dio ovoga svijeta. Kad bi moje kraljevstvo bilo dio ovoga svijeta, moje bi se sluge borile da ne budem predan Židovima. Ali moje kraljevstvo nije odavde“ (Ivan 18:36).

Isus je zatim bio odveden i vraćen iz Herodove palače natrag k Pilatu. Sada treba iskusiti pregovore oko svog života između Rimskog upravitelja i vođa Židovske nacije.

Pilat, uvjeren da Isus nije bio prijetnja Rimu, rekao je da nije našao krivnje na Isusu, a pogotovo ništa što zaslužuje smrt. Isus je međutim bio prijetnja autoritetu Židovskog vodstva. Kao što je to često slučaj u našim danima, istina i pravda moraju zauzeti zadnje sjedalo za političku probitačnost.

Pilat se isprva opirao pritisku da se Isusa pogubi, čak predlažući njegovo oslobađanje u povezanosti sa običajima Pashe. No već se nazirala sljedeća uvreda za našeg Gospodina. Židovi su umjesto toga glasno tražili oslobađanje Barabe, razbojnika i najvjerojatnije i ubojice isto tako. Međutim, u toj uvredi postoji prekrasna slika. Savršeni život našeg Gospodina trebao je biti žrtvovan ne samo za pravedne i one koji vjeruju, nego će pružiti otkupljenje za najgorog prekršitelja. U toj minijaturnoj slici otkupnine, Barabu se može gledati kao predstavnika zlih produkata 6000 godina propadanja koje je uslijedilo po prvobitnom grijehu. Židovi su zahtijevali oslobađanje grešnika i smrt Spasitelja. Kad je sredina jutra prošla, Isus je bio osuđen na smrt.

(6) Bičevanje, Ismijavanje, Razapinjanje

Najokrutnija i bolna razdoblja posljednjeg dana našeg Gospodina tek trebaju doći. Mi ne znamo koliko su u stvari vojnici bili okrutni u izvršavanju naredbe da bičuju Isusa prije njegovog raspeća. Po današnjim standardima kaznu bi se lako moglo opisati kao okrutnu i barbarsku. Svijet će u idućem dobu znati u punoj mjeri njegove patnje tako da bi mogli uvidjeti što je čovjek nanio njihovom Spasitelju. Svi će nositi neki stupanj žaljenja i shvatiti da je to bila posljedica prekomjerne grešnosti grijeha koji je preobrazio slavnog savršenog čovjeka u divlje stvorenje.

Mentalna bol koju je naš Gospodin doživio kroz ismijavanje možda je bila gora od fizičke boli. Biti neuvažen zbog nečeg što smo učinili jedna je stvar — međutim za Isusa koji se je podložio i dao najveću žrtvu biti označen huliteljem Boga mora da je bilo teško za podnijeti. „Prezren je bio i izbjegavan od ljudi, čovjek koji je bol i bolest upoznao. Okretali smo glavu da ne gledamo lice njegovo. Prezren je bio i bezvrijedan za nas“ (Iza. 53:3).

Raspeće i Verbalno Zlostavljanje

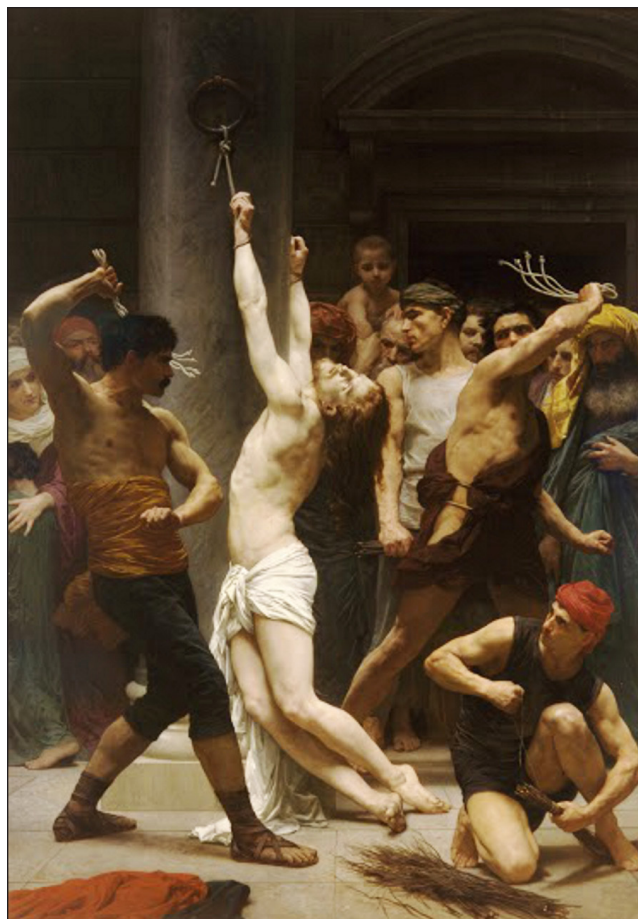
Sada je bilo nešto prije 9h ujutro u Petak i fizičke i mentalne kušnje našeg Gospodina trebale su se pojačati.

„I dovedu ga na mjesto Golgotu, što je u prijevodu „Lubanjско mjesto.“ I davahu mu piti vino pomješano sa smirnom, no on ne uze. I kad su ga razapeli, stadoše djeliti haljine njegove bacajući za njih kocku — tko će što uzeti“ (Marko 15:22-24).

Ova mješavina bila je ljubazno dana kao metoda smanjivanja boli. Matej ukazuje da je Isus možda navlažio usne s njom kao način izražavanja zahvalnosti za tu gestu. Ali budući je bio istinit prema svom zavjetu, nije tražio sredstvo po kojem bi na bilo koji način smanjio patnje čaše koju je Otac stavio pred njega. Snosit će puno iskustvo bez ikakve omamljenosti. Isus je davao prednost tome da ima trezven um, u potpunosti svjestan i jasan do posljednjeg trenutka.

Neopisiva bol čavala koji su mu prošli kroz ruke i noge biti će tek početak iskustva koje je najviše zahtijevalo od našeg Gospodina u fizičkom smislu. To nisu bili oštri, glatki, od nehrđajućeg čelika instrumenti koji su lagano prodrli u njegovo meso. Oni su bili kovani, grublje naoštreni, grubi i nazubljeni. Kad je tako bio prikovan za križ, sa boli koja je vjerovatno dosizala nedopustivu razinu, Isus je potom bio podignut pored ismijavanja i izrugivanja okolnog mnoštva, veliki dio njegove težine bio je doveden do ulazne točke čavala u njegovim dlanovima i stopalima.

Rečeno je da je razapinjanje jedno od najstrašnijih načina umiranja, kombinirajući bolan proces pogubljenja sa spektaklom javnog ismijavanja. To razara ljudsko tijelo. Bilo koja metoda korištena danas čini se da bi bila

Bičevanje Isusa

beskrajno poželjnija od raspeća.

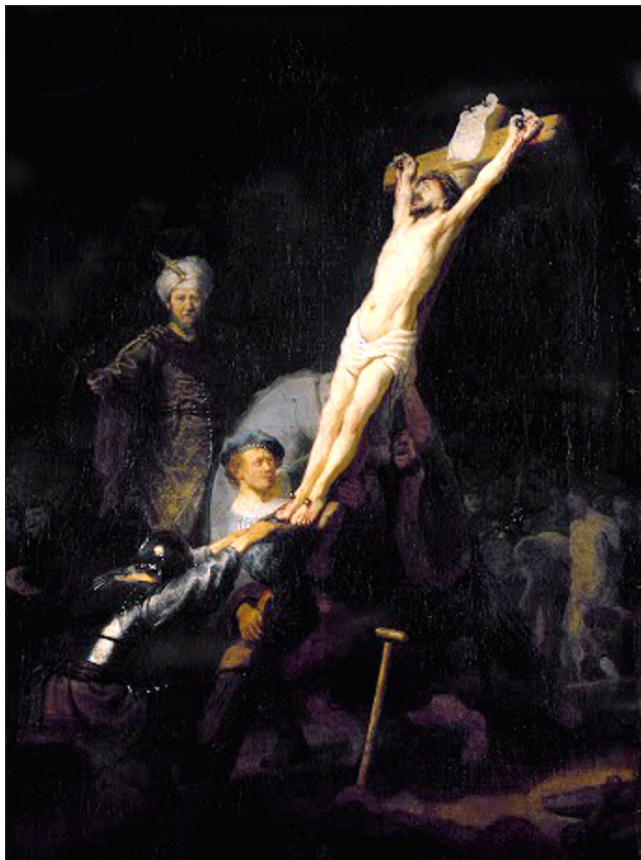
Ljubav i vjernost našeg Gospodina nastavili su se. Za vrijeme tijekom kojeg je on bio na križu za tri sata, općenito se priznaje da bi čak i govorenje bilo teško. Isus nije odustao niti zaboravio ono što je bilo ispravno čak i u materijalnim stvarima.

„Uz križ su Isusov stajale majka njegova, zatim sestra njegove majke, Marija Kleofina, i Marija Magdalena. Kad Isus vidje majku i kraj nje učenika kojega je ljubio, reče majci: „Ženo! Evo ti sina!“ Zatim reče učeniku: „Evo ti majke!“ I od toga časa uze je učenik k sebi“ (Ivan 19:25-27).

U svom najmračnijem trenutku, Isus je bio u stanju zanemariti svoje vlastite okolnosti i biti svijestan svoje odgovornosti prema svojoj majci i zadužio je Ivana da se brine za nju.

(7) Tama i Smrt

Još tri sata patnje trebaju biti provedena usred podnevnog mraka, završnog dijela Isusovog života. Zatamnjenje podnevnog sunca bilo je ilustracijom neposrednog gašenja Svjetla Svijeta (Ivan 8:12). Sa svakim bolnim trenutkom, snaga i vitalnost su slabili i neizbježno gušenje raspeća se povećavalo. Kako mu je snaga oslabi-

Isus na križu

la, podizanje samog sebe kako bi mogao disati postalo bi gotovo nemoguće za Isusa.

Dok je samo mala grupa na zemlji bila svjesna tih događaja, nema sumnje da je cijelo nebesko područje uvelike žalovalo sve dok se patnje nisu okončale sa smrću u tri poslijepodne. Bilo je to vrijeme svakodnevne večernje žrtve. Janje Božje umrlo je noseći grijeh cijelog čovječanstva sa dvije jednostavne riječi: „Dovršeno je“ (Ivan 19:30).

Bog je razderao zastor hrama koji vodi u Svetinju nad svetinjama. Možda su Židovi to shvatili kao zlokobni znak, međutim bio je to prvi znak ostvarenja Isusovog zadatka. Umjesto tuge u nebeskom području tamo je sada vladala neopisiva radost, jer je Uski Put bio otvoren, vjerna služba i žrtva Sina bili su priznati, život Adamove rase bio je osiguran, i gnječenje glave zmije (1 Moj. 3:15) bilo je zagantirano!

Isus je tražio od Oca samo da mu vrati život kojeg je imao kod Njega prije svog ljudskog postojanja. Sve što je želio je samo imati položaj u duhovnom području. Otac ne samo da će mu to dati, nego zbog njegove vjernosti u polaganju svog života pod najtežim okolnostima, Jehova će darovati Isusu Božansku Prirodu, besmrtnost — postojanje koje je iznad i preko svega drugog. Kakvog li Spasitelja!

— *Russell Marten*

“Ja obitavam ... s pokajnikom i onim ponizna duha” (Iza. 57:15).

